

DOPLNĚNÍ VÝROČNÍ ZPRÁVY K POSKYTOVÁNÍ INFORMACÍ ZA ROK 2014

– informace podle § 18 odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.

Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 63/2013-53 ze dne 1. října 2014 – rozhodnutí ERÚ o odmítnutí žádosti o informace zrušeno:

„V daném případě je sporu o aplikaci výluky z informační povinnosti zakotvené v § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona na situaci, kdy jsou po žalovaném požadovány informace spočívající v poskytnutí kopií dokumentů, které žalovaný obdržel od třetích osob jako podklady k žádosti o udělení licence na výrobu elektrické energie podle energetického zákona.“

„Tuto otázku však zdejší soud vyřešil, a to v rozsudku ze dne 2. 7. 2013, č. j. 62 A 55/2012 – 60. Tento rozsudek prošel testem kasačního soudu, neboť kasační stížnost žalovaného byla rozsudkem NSS ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013 – 36, zamítnuta. NSS se ztotožnil se zdejším soudem v tom, že povinnost fyzické nebo právnické osoby, která žádá o udělení licence k podnikání v energetických odvětvích, předložit Energetickému regulačnímu úřadu doklady prokazující, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti [stanovenou § 5 odst. 3 ve spojitosti s § 7 odst. 4 energetického zákona], je nutno považovat za povinnost předat povinnému subjektu informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků uloženou zákonem, ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Pokud tedy na informace obsažené v uvedených dokladech nedopadá některá z dalších výluk z práva na informace, je Energetický regulační úřad povinen tyto informace k žádosti podané podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout.“

„(...) veřejný zájem na veřejné kontrole udělování licencí na výrobu elektrické energie je dostatečně legitimním důvodem ospravedlňujícím případný zásah do práva na soukromí a ochranu osobních údajů způsobený zveřejněním požadovaných informací.“

„Jestliže žalovaný ve svém vyjádření k žalobě namítal, že v případě výkladu zvoleného žalobcem by došlo k neodůvodněné rozdílnosti v aplikaci mezi § 11 odst. 2 a § 11 odst. 3 informačního zákona, tak NSS v rozhodnutí uvedl: „[26] Důvodnou neshledal NSS ani stěžovatelovu námitku, podle níž by měla být vykládána shodně ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. (...) je patrné, že zákonodárce považoval za nutné podrobit speciálnímu režimu ochranu informací, které povinné subjekty získávají od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti. Z toho, že uvedený „přísnější“ (z hlediska žadatelů o informace) režim výslovně vztáhl pouze na takto získané informace, tak Nejvyšší správní soud dovozuje přesně opačný závěr než stěžovatel, tedy že záměrem zákonodárce nebylo stanovit stejně „přísný“ režim rovněž pro informace, které povinné subjekty získávají od třetích osob jiným způsobem.“

„V dalším řízení bude žalovaný (...) vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu. Jeho podstatou je závěr, že listiny, které měly být přiloženy k žádosti o licenci, nejsou informacemi, které by byly předány osobou, jíž zákon tuto povinnost neukládá, a proto žádost o jejich poskytnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím nelze odmítnout s poukazem na § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona.“

Soud uložil správnímu orgánu povinnost uhradit **náklady soudního řízení ve výši 19 456 Kč.**